EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 25 | Actualitzat el 16/12/2012 a les 00:00

Triar

En la campanya electoral que va precedir les eleccions del passat 25 de novembre, els partits van abocar-se, com no podia ser d'altra manera, a defensar o combatre -segons el perfil ideològic de cadascun? el dret a decidir dels catalans. A una banda, els independentistes de sempre (ERC, SI o la CUP), la fins ara poc definida ICV-EUA i la nova CiU liderada per un Artur Mas que interpretava el paper de guia; a l'altra, naturalment, els partits fonamentats en la tradició espanyolista més rància (PP, C's o PxC), i al mig, el PSC, defensor del miraculosament recuperat concepte ambigu de federalisme.

Cal reconèixer que argumentar en contra del dret a decidir no ha de ser fàcil. De fet, com a idea general és objectivament impossible, si no és que un s'agafa a l'autoritarisme més retrògrad i antidemocràtic. Per això, els qui s'han afilerat en aquesta opció, després d'omplir-se la boca amb la paraula "democràcia", han hagut de fer autèntiques filigranes dialèctiques per combatre, sense caure en el ridícul espantós de les contradiccions flagrants, la legitimitat d'un poble a escollir el seu futur. D'entrada, argüeixen que els catalans no som un poble sobirà, que la nostra sobirania només pot existir integrada a la de tots els espanyols i que, per tant, l'única manera que tenim per decidir canviar el nostre destí és fer-ho amb el vistiplau de tots els altres pobles de l'Estat (que mai no tindrem). En aquest sentit, la Constitució els avala i l'argument que esgrimeixen s'aferra a la llei com una paparra. Una altra cosa és si anar contra la voluntat de la majoria de catalans (demostrada fa quinze dies a les urnes), a més de legal, es pot considerar també legítim.

L'altre argument en què han coincidit les forces defensores de la unitat d'Espanya, i també bona part del PSC, és de caire més aviat sentimental: com es pot obligar aquells catalans que també se senten espanyols a triar entre una i altra pàtria? Diuen que això seria com, per a un nen, haver d'escollir entre viure amb l'un o amb l'altre dels progenitors. Es lamenten de les conseqüències que per a la seva identitat dual tindria una possible ruptura. I sí, no hi ha dubte que el trencament seria difícil de pair per a molts catalans. Però, per a quants? És evident que aquests, als quals s'ha de reconèixer el mateix dret de catalanitat que als altres (però no pas més), no s'han plantejat en cap moment que tenen una bona colla de conciutadans que mai no hem pogut triar què volem ser. Quants volem viure en un Estat propi? Una minoria o una majoria? Només ho podrem saber si se'ns pregunta, i de moment no està permès fer-ho, no fos cas que els catalans amb ganes de continuar sent espanyols (una majoria o una minoria?) es veiessin en el tràngol d'haver de triar entre el papa i la mama.